

Folkmängdsuppgifterna äro utdragna ur statistiska centralbyråns preliminäruppgifter, rörande folkmängden inom rikets särskilda delar den 31 december 1890. Der ett pastorat varit deladt på två stift eller flera än ett af de här angifna områden för valkretsarne, har dess folkmängd i sin helhet blifvit öfverförd till det stift eller valkretsområde, der moderkyrkan är belägen.

N:o 50.

Af herr **A. Olsson** i Ornakärr, *om ändrad lydelse af § 12 ut-sökningslagen.*

Tolfte paragrafen i nu gällande utsökningslag är af följande lydelse:
»För fordran, som är till betalning förfallen och grundar sig å skuldebref eller annat skriftligt fordringsbevis, må man söka gäldenären hos öfverexekutor i den ort, der gäldenären har sitt bo och hemvist eller någon tid sig uppehåller. Den ingenstädes eger stadigt hemvist, sökes der han finnes, eller, om han utrikes är, der han inom riket senast var boende. Är gäldenären utländsk man eller grundas fordran å löpande förskrifning, må gäldenären sökas hvar han träffas.»

Af detta stadgande följer, att intet undantag i afseende på forum i lagsökningsmål blifvit, utom hvad angår löpande förskrifning, gjordt för det fall, att flera å olika orter boende personer underskrifvit ett och samma skuldebref, vare sig såsom gäldenärer eller löftesmän. En hvar, mot hvilken lagsökning för skuld ifrågakommer, skall nemligen sökas hos öfverexekutor i den ort, der han, gäldenären eller löftesmannen, har sitt bo och hemvist. Denna bestämmelse är, sedan numera hvarje stad i regel fått sin egen öfverexekutor och Konungens befallningshafvandes befattning med utsökningsmål begränsats till landsbygden, af stort inflytande på mångas rätt, synnerligen som, till följd af förbättrad samfärdsel och i alla riktningar utvidgad affärsverksamhet, penningtransaktioner ständigt kunna förekomma, som hafva till följd utställandet af reverser och borgensförbindelser, utgifna af personer, lydande under olika jurisdiktioner. Sålunda kan inträffa och

inträffar väl ganska ofta, att å ett belånadt skuldebref den, som derå tecknat sig såsom gäldenär, och de, som tecknat sig såsom löftesmän, kunna vara boende å skilda orter, hvadan, derest lagsökning å ett sådant skuldebref ifrågakommer, fordringsegaren måste för detta ändamål anlita de särskilda öfverexekutorer, under hvilka de personer, som skola lagsökas, hvar för sig sortera. Derigenom vållas tidsutdrägt och omkostnader, som kunde undvikas, derest öfverexekutor i den ort, der hufvudgäldenären eller någon annan af dem, hvilken saken anginge, vore boende, finge upptaga den samma.

I 10 kap. 6 § rättegångsbalken stadgas, att i fråga om tvist, angående gäld, den flera gjort, och utfäst, att en för alla och alla för en betala, borgenär har rätt att söka hvilkendera af dem han vill och om de sig till betalning ej så förbundit, men tvist om skuldens rigtighet eller hvarderas del deri yppar sig, borgenär eger stämma dem alla in, der endera af dem bor, hvarjemte stadgas, att bolagsmän skola sökas der bolaget är.

Det är således beträffande tvistemål, som måste anhängiggöras vid domstol, för visst fall redan lagbestämdt, att forum i fråga om skuldfordran är den domstol, der endera af dem, som skola i sådan sak instämmas, är boende. Jag föreställer mig, att såsom en följd häraf ingen domstol skall kunna vägra upptaga och med slut afhjelpa ett skuldfordringsmål, instämdt mot flera personer på grund af åberopad ej solidarisk förbindelse, äfven om endast en af de instämde tillhör den domstolens lagskipningsområde. Kan detta ske, när lagsökning anställes hos domstol i form af stämning, så vill deraf synas framgå, att allmän rättegångsordning skulle, oansedt sådan tvist om betalningen, som vid det äldre lagstadgandet omförmäles, ej här föreligger, kunna medgifva att enahanda procedur införes äfven i lagsökningssmål anhängiggjorde hos öfverexekutor. Möjligt är att någon öfverexekutor jemväl så tolkar lagens bud, men i allmänhet torde nog den åsigt hafva gjort sig gallande, att hvad 10 kap. 6 § rättegångsbalken stadgar rörande tvist om gäld icke gäller vid tillämpning af 12 § utsökningslagen, som enligt dess ordalydelse ej inrymmer rätt för öfverexekutor att taga befattning med lagsökningssmål, när den eller de som sökas äro boende utom det distrikt, för hvilket öfverexekutorn blifvit tillsatt.

Då § 12 utsökningslagen i sjelfva verket måste antagas hvilat på samma grunder som 10 kap. 6 § rättegångsbalken, synes en sammanställning af dessa tvenne lagrum vara berättigad och utan svårighet kunna genomföras, hvarvid dock blifver nödigt, så vidt det af mig åsyftade ändamål skall vinnas, att gå något längre än sistnämnda lagrum uttryckligen medgifver och således utsträcka den härigenom ifrågasatta förändring äfven

till sådana krafsmål der de lagsökte förbundet sig till betalning en för alla och alla för en; och får jag alltså under åberopande af det nu anförda hemställa,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, det 12 § utsökningslagen må erhålla följande förändrade lydelse:

»För fordran, som är till betalning förfallen och grundar sig å skuldebref eller annat skriftligt fordringsbevis, må man söka gäldenären hos öfverexekutor i den ort, der gäldenären har sitt bo och hemvist eller någon tid sig uppehåller. I fråga om gäld, den flere gjort och utfäst sig antingen en hvar eller en för alla och alla för en betala, hafve borgenär rätt att söka dem alla, der endera af dem bor. Den ingenstädes eger stadigt hemvist sökes der han finnes eller, om han utrikes är, der han inom riket senast var boende. Är gäldenären utländsk man eller grundas fordran å löpande förskrifning, må gäldenären sökas hvar han träffas. Bolagsmän sökas der bolaget är.»

Jag öfverlemnar till lagutskottet, dit motionen torde blifva remitterad, att vidtaga den förändring i redigeringen, som må finnas nödig.

Stockholm den 26 januari 1893.

Anders Olsson.
